

te om, hvem der skal betale, thi disse Byrder skal jo bæres af Stat og Kommune. Ja, det skal de, men hvem maa bære alle andre Byrder? Det maa Skatteborgerne, og det er ganske naturligt. Mer har de gamle ikke været Skatteborgere i deres unge Aar, og kan de gøre for, at det, der er blevet ydet dem for deres Arbejde, har været saa ringe, at de ikke har kunnet lægge noget til Side, saa at de, naar de er blevet 65 Aar, maa komme til Stat og Kommune og sige: nu kan vi ikke længere? Den højtærede Indenrigsminister og Flertallet siger, at det kommer dem ikke ved, dette er en Lov om Aldershjælp, og det er ikke Mening, at de gamle skal have, hvad der er nødvendigt til det daglige Udkomme. Maa jeg spørge: Er det virkelig Mening med denne Lov, at det kun skal være en Aldershjælp? Er det virkelig Mening, at der for de Mennesker, som ikke har kunnet lægge noget til Side — og det kan de fleste ikke, fordi de faar for lidt for deres Arbejde —, skal gives en Lov, der er saa ringe, at den kun betyder en Aldershjælp for dem? Skal det ikke være en Lov, som sikrer dem deres Udkomme for Resten af deres Liv efter det 65de Aar? Vi har altsaa faaet rene Ord for Pengene! Det er altsaa Mening, at de gamle fremtidig enten skal sulte eller gaa paa Fattigvæsenet! Men sparer man Kommunerne for Udgifter ved at lade de gamle komme paa Fattigvæsenet? Aldeles ikke. Saa bliver det netop Kommunerne, der bliver blokket. Det er jo en Kendsgerning, det ved alle, som har med kommunale Sager at gøre, at er der noget, som er dyrt i en Kommune, er det Fattigvæsenet, saa det var da det sidste, vi skulde gribe til. Men her i Rigsdagen har Indenrigsministeren altsaa sagt: værsgo', her er en Aldershjælp, og kan den ikke slåa til, saa er der det offentlige Fattigvæsen! Det er ikke sagt med disse Ord, men det er Mening.

Den højtærede Minister sagde altsaa, at Flertallets Forslag betyder en Forbedring i Modsætning til vort Forslag. Det forholder sig imidlertid saaledes, at vi fastholder Dyrtilstillæget, som den ærede Ordfører haaber maa falde bort. Ja, det har man haabet længe, men endnu er vi oppe paa 168, og det varer noget, inden vi kommer ned; naar man er saa højt oppe, maa man stadig kunne regne med et Dyrtilstillæg for Aldersrentenydere som for Tjenestemænd. Vi regner altsaa med dette Dyrtilstillæg, og ligeledes regner vi med Forskelsbeløbet, som vi ikke ønsker skal tages fra dem, som endnu faar det. Endvidere holder vi paa det 25 pCt.s Tillæg og

paa Sygehjælpen, og endelig havde vi ønsket at faa Brændselshjælpen sat ind i Loven. Alt dette vilde betyde en Forbedring. Efter min Opgørelse ved første Behandling vil en gammel Mand faa 54 Kr. 86 Ø. om Maanedens foruden Sygehjælp og Brændselshjælp, medens han efter Flertallets Forslag vil faa 45 Kr. Naar jeg skal fortælle de gamle, at her paa Rigsdagen siger man, at 45 Kr. er mere end 54 Kr. 86 Ø., vil de nok spørge, hvad Mening er; men saadan er det altsaa blevet sagt her, at 45 Kr. til en enlig Mand er mere end 54 Kr. 86 Ø. En enlig Kvinde vil efter vort Forslag faa 51 Kr. foruden Sygehjælp, men efter Flertallets Forslag 42 Kr. 50 Ø. Jeg maa dog mene, at 51 Kr. er mere end 42 Kr. 50 Ø., det har jeg da i hvert Fald lært. Et Ægtepar vil efter vort Forslag faa 78 Kr. 32 Ø., men efter Flertallets Forslag 67 Kr. Det er Tal, som den højtærede Minister ikke kan komme udenom, for de er korrekte. Jeg maa nok spørge, hvad Mening er. Er det virkelig Mening, at man vil fremstille det saaledes, at det, vi foreslaar, er ringere end det, Flertallet foreslaar? Det maa jeg i hvert Fald protestere imod. De Tal, jeg har nævnt, er de rigtige, medens den højtærede Ministers altsaa ikke er i Overensstemmelse med Virkeligheden. Det vil sige, selve Tallene er for saa vidt rigtige, som det er de faste Beløb, de gamle vil faa, men det, som vi foreslaar, er og vil vedblive at være mere, hvorledes man end vender og drejer det. Men for at forandre hele Billedet maa Ministeren altsaa bruge en god halv Time til at belære andre Mennesker om, at det, vi vil, er galt, medens det, som Flertallet vil, er rigtigt. Jeg maa fremdeles fastholde, at vort Forslag er og bliver det bedste. Det er ikke alt, hvad vi kunde ønske, men det er, hvad vi i Øjeblikket mente at kunne faa gennemført, fordi alle Partier i dette høje Ting paa et vist Tidspunkt var ganske enige med os om det. Naar vi altsaa var enige paa et vist Tidspunkt, som ikke ligger længere tilbage end November forrige Aar, er det mig ganske uforstaaeligt, at man nu paa een Gang er blevet saa sparsommelig og stiller sig saaledes, at man vil lade de gamle sulte og lade Skatteborgerne beholde Smaaørene i Lommen for senere at anvende dem enten gennem privat Hjælp eller gennem Kommunen. For eet er vel givet: De gamle skal vel ikke sulte, det er vel ikke Mening? Jeg kan heller ikke forstaa, at den højtærede Minister turde hævde, at det, der her er Tale om, kun er en Aldershjælp. Nej, der skal saa meget til, at disse Mennesker kan leve af det, og naar de ikke kan